

Марта Андреева

(12 р., Лицей «Наукова зміна», м. Київ)

Він

(Казка про події Євромайдану)

Проїшов рік, а, здається, тільки вчора в Києві пролилась безневинна молода кров. Всі знають, що світ жорстокий, а смерть невпинна. У жорстокій боротьбі Україна постраждала. Але не здалася.

... Була зима. Холодна та непривітна, а для декого навіть вбивча.

– Куди ти йдеш? – схвильовано запитала дружина.

– Хіба ти не бачила новин? Хіба ти не розумієш, що ми не повинні такого допускати!? Яке право має бандитська влада вирішувати все за народ? Ні! Такого нахабства ще ніколи не було, – люто, але натхненно сказав він.

– А наші діти!? На кого ти хочеш їх покинути? – благально промовила вона. – На кого ти лишаєш їх? Ти бачив, що там гинуть люди. Так, я розумію, що влада чинить несправедливо. Але можна ж допомогти й по-іншому! Я боюся за тебе!

– А за майбутнє своїх дітей ти не боїшся? Я не хочу, щоб наші діти страждали від влади потвор! – сказав коротко, мов відрубав.

І вона відпустила, бо знала, що не зупинить його, бо знала, що буде чекати і сподіватись, бо її молитва мала захистити і врятувати.

Вийшовши із дому, він попрямував до машини. Знав, куди поїде – на Майдан. Саме там не припиняються за-пеклі атаки беркутівців, саме там його народ стоїть із дерев'яними щитами проти снайперів.

Він не був героєм. Просто працював на заводі, був звичайним чесним чоловіком, мав вольову натуру, відчайдушність, сміливість, і на майдані, де гриміли вибухи, а небо вкривав чорний дим від шин, де куля могла влучити навіть у людину без зброї, він не відступив. Не злякався навіть тоді, коли в нього влучила снайперська куля.

Прийшов до тями Він не в лікарні, а в незнайомій хатинці.

– Схоже, я помер, – сумно подумав.

– Ще ні, чоловіче, але ти на межі, – почув голос десь за хатою.

Він вийшов і побачив сонце, до якого легко міг доторкнутися. Воно не пекло, але ніжно гріло. Блакить ласкаво огортала все небо. Він відчув легкий вітерець, що приємно торкався обличчя, а там, біля обрїю, золоте колосся пшениці трепетно погойдувалося.

– Де я? – зачудовано спитав Він.

– Не хвилюйся, – знов почувся голос. – Ти не в Раю і не в Пеклі.

– А хто ти? – запитав Він, озируючись довкола.

– Я – Україна. Мої гаї шумлять солов'їними піснями, а на ланах широкопольних зростає хліб, мої люди роботящі й добрі, гостинні й щирі. Я в серці кожного справжнього українця, бо любов до батьківщини передається у нас від батька до сина, вливається у кров з маминою колисковою та дідівською казкою, – промовила вона і встала.

З подивом побачив він, що то була чорноброва дівчина з русою косою, в яку були вплетені мак та ромашка. На ній була довга сукня з вишитими гронами калини і колосками пшениці.

Він не міг вимовити й слова, схилився перед Україною і сказав:

– О, моя Україно! Я схилиюся перед твоєю красою та мужністю, але хочу запитати... Чому саме я маю честь стояти перед тобою!? Чи мені все це сниться?

– Ні, чоловіче, ти не спиш. Ти був обраний іще з дитинства. Я твоя справжня мати. Але не завжди за своїми клопатами людина помічає тих, хто щодня поруч із нею.

Він заляк, бо був приголомшений. Як!? І весь цей час він жив, навіть не підозрюючи, що його мамою є сама Україна.

– Ти мав колись повернутись до мене. Я терпляче чекала! Ось час прийшов, – промовила вона тремтячим голосом. Та ця наша зустріч буде короткою, бо кожна хвилина – це чиєсь обірване життя. Я хочу, щоб ти як справжній син своєї Батьківщини захистив її.

– Обіцяю, Ненько моя, що буду боротися не на життя, а на смерть! – урочисто промовив Він.

– Тоді, Сину мій, благословляю тебе на бій з ворогом! Іди без страху вперед та пробуди в кожного українця мужність і непохитність, бо це бій не на життя, а на смерть заради майбутнього нащадків!

І пробудив Він в українського народу силу непохитну, і кожний герой пішов назустріч смерті, і переміг її, ставши до лав Небесної Сотні.

З того часу почали звати Його українською непохитністю та непереможністю! Його дружину – берегинею українського народу, а дітей – доньку та сина – Надією та Майбутнім.

